

ÎNTÂLNIRE CU MĂTUȘA WILKINSON

Când am crezut că venise în sfârşit momentul să începem conversaţia, ea a preluat comanda.

„Vino cu mine în cealaltă cameră.

Vreau să-ţi arăt ceva.”

„Ce anume?”

Am intrat într-o sală aproape la fel de mare ca apartamentul meu de acum.

Cam o sută şaptezeci de metri pătraţi.

În mijloc trona o masă de biliard.

M-a întrebat dacă ştiu jocul.

Dacă ştiu să joc.

I-am spus că da.

I-am explicat că nu-mi place în mod deosebit Goriziana, varianta tradiţională italiană, şi că prefer biliardul american.

A zâmbit.

„Fără îndoială.

Ştiam deja.”

Am profitat imediat de ocazie.

Am întrebat-o dacă a cheltuit bani pe Serviciul de Informaţii al Majestăţii Sale, dacă mi-a citit cărţile gratis sau dacă pur şi simplu i-a cerut mamei mele informaţii despre mine.

Nu mi-a răspuns.

Sau poate mi-a răspuns cu tăcerea.

Apoi m-a condus spre o masă lungă.

Pe ea erau expuse seturi de tacâmuri, truse de manichiură, truse de pedichiură şi numeroase obiecte de îngrijire personală.

Totul era din oţel lustruit.

Fiecare piesă era lustruită în fiecare săptămână, ca să-şi păstreze strălucirea.

Dar nu asta mi-a atras atenţia.

Fiecare obiect purta acelaşi simbol.

Cele două săbii.

Marca.

Semnătura.

Identitatea.

Wilkinson Sword.

Un fior mi-a străbătut şira spinării.

Pentru prima oară am înţeles cu adevărat unde mă aflam.

Nu eram oaspetele unui manager.

Nu eram oaspetele unui director.

Nu eram nici măcar oaspetele unei legende a companiei.

La un moment dat am auzit voci de femei care o strigau.

„Mătuşă…

Mătuşă…

Unde eşti?”

Fără ezitare, ea a răspuns:

„Vin imediat.

Sunt cu nepotul meu.

Fiul lui Gillette.”

În acel moment nu mai aveam nicio îndoială.

Eram în casa mătuşii mele.

Ne-am întors în cealaltă cameră.

Toţi erau gata de plecare.

Toţi, în afară de mine.

Maggy m-a luat de braţ şi mi-a spus:

„Dă-mi voie să ţi-o prezint pe fiica mea şi pe cele două nepoate ale mele.

Niciuna dintre ele nu e măritată.

Haide.

Vreau să-ţi arăt ceva.

Sper să te bucure.”

Ca să spun adevărul, eram complet beat.

Nu de vin.

De informaţii.

De emoţii.

De timp.

Nu mai reuşeam să procesez nimic din toate acestea.

Ea, în schimb, bătrânica aceea englezoaică, era un cutremur.

M-am întrebat imediat cum trebuie să fi fost când era tânără.

Şi dacă cineva ar fi reuşit vreodată s-o ţină în frâu.

Răspunsul a venit de la sine.

Nu.

Era dincolo de asta.

Era o femeie de oţel.

Am ajuns în faţa unei fabrici abandonate.

S-a oprit.

A privit-o în tăcere.

Apoi a spus:

„Fernando.

Totul a început aici.

Şi dacă te-ar fi cunoscut mai devreme, am avea şi astăzi compania noastră.

N-am fi fost niciodată nevoiţi s-o vindem din cauza unei conduceri slabe şi a unor decizii arogante.”

Fiica ei.

Nepoatele ei.

Toate tăcute.

Până şi Dominique părea emoţionat.

Apoi a spus:

„Acesta e turul emoţionant pe care bătrâna doamnă îl face mereu ca să-şi impresioneze oaspeţii.

Mereu aceeaşi ceremonie englezească.”

Dar de data aceasta nu vorbea cu un oaspete.

Vorbea cu nepotul ei.

Când turul s-a încheiat, m-au dus înapoi la hotel.

Eu am fost cel care a cerut să mă întorc.

Nu eram pregătit să absorb atâtea emoții într-o singură zi.

Dar urma să ne revedem a doua zi.

Ferdinando